

195

Cs. Pál

1924 OKTÓBER 15.

ERDÉSZETI LAPOK

LXIII. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

10. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Szerkeszti:

CZILLINGER JÁNOS

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1924. év II. felére 40.000 K (erd. altiszteknek 20.000 K)

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok (alap. kamat vagy tagdíj) és az időnkint közzétett pótdíj fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnak.

(Telefon: 37—22.)

Termelőhitel az erdőgazdaságoknak.

Lapunk augusztusi számában foglalkoztunk azzal a nehéz kérdéssel, ami elé az e téli termelési költségek előteremtésének nehézségei állítják az erdőbirtokosokat.

Feleslegesnek tartjuk az „Erdészeti Lapok“ hasábjain fejtegetni azt, milyen fontos érdekek fűződnek nemcsak erdőgazdasági, de általános közigazdasági szempontból is ahhoz, hogy a termelést az erdőgazdaságokban maga a birtokos, illetve szakképzett személyzete gyakorolja.

Meg vagyunk azonban győződve róla, hogy a termelés ily módon való gyakorolhatásának ma a pénzügyi kérdés képezi egyik legjelentősebb akadályát.

A múlt télen termelt készletek számottévo része már értékesítve van, s az ebből befolyt vételárakat az év második felében rendkívüli módon emelkedett közterhek (vagyonváltás, kereseti adó, kényszerkölesön stb.) a legtöbb helyütt teljesen felemésztették.

A rendkívüli silány gabonatermés ma azt is lehetlenné teszi, hogy a mezőgazdasági ingatlanok jövedelméből lehessen az erdőgazdasági termelés költségeit fedezni.

Pedig ezek a költségek e télen előreláthatólag igen magasak lesznek.

A termelési bérek tekintetében nem akarunk jóslásokba bocsátkozni, de ha összehasonlítjuk a korona mai vásárlóértékét a múlt évi októberi értékkel, a mai buzaárakat az egy év előttiekkel, el kell készülnie arra, hogy maga a termelés a múlt évinek négy-hatszorosát fogja legalább is felemészteni.

Hogy a faragómunkások, különösen a talpfafaragók igényei mennyire megnövekedtek, arra már szomorú tapasztalaink vannak, mert a normál talpfa faragása a ma követelt bérek mellett 20.000 koronán felül kerül.

A fuvarbérek tekintetében a kilátások még kevésbé rózsásak. Már a mostani száraz és fuvarozásra rendkívül alkalmas időjárás mellett is a legtöbb helyütt 180—200.000 koronás napikereseten alul a fuvarosok nem voltak hajlandók munkába állni.

Közepes távolság mellett ez egy m³ bükk- vagy tölgy-műfánál közel 100.000 koronás, vagy ezt meghaladó fuvarbért jelent.

Egy vasuti kocsirakomány rönk berakása a rakodó és az anyag minősége szerint 60—160.000 koronát, s rönkköbméterenként 6—25.000 koronát emészt fel.

Maguk a termelési és szállítási költségek tehát e télen előreláthatólag másfél-kétszerakkora összeget fognak felemészteni, mint amennyi a múltévi hasonló időszakban az erdei termékek átlagos eladási ára volt.

Honnan fogja a gazdaság ezeket az óriási tételeket előteremteni?

Az utóbbi időkben szokásos az az eljárás, hogy az előre eladott faanyag teljes vételárát követeljük a vásárlóktól, ma nem állhat fenn.

Hiszzen a termeléssel és fafeldolgozással foglalkozó vállalatok a lehetetlen hitelviszonyok és a pénzszüke követke-

tében megakadt vásárlási kedv miatt maguk is a legnagyobb anyagi nehézségekkel küzdenek.

Fafeldolgozóiparunk, különösen a butoripar, ugyanezen okok miatt munka nélkül áll, építkezések nincsenek, s így a kereslet úgy a gyengébb, mint a jobbminőségű faanyagokban egyaránt silány.

A termelésnek ezen a súlyos válságán csak egy módon lehet segíteni, ha a kormányzat méltányolva a nehéz helyzetet, az erdőbirtokosok és a termeléssel foglalkozó vállalatok részére a termelési és szállítási költségek fedezésére megfelelő olcsó hitelt bocsát közvetlenül az állami Jegyintézet útján rendelkezésre úgy, mint ez a mezőgazdasági termelésnél a vetőmagok beszerzésére történt.

Ha a Jegyintézet az erdőbirtokosok és termelővállalatok ily hitelszükségleteinek fedezésére szolgáló váltókat csak bankszerű giró alapján utalna ki, úgy ez a bankkezesség a már ma is 12 és félszázalékos hitelt legalább ugyanannyival megdrágítaná.

S vajjon lehet-e ma 25—30 százalékos hitellel termelőmunkát folytatni, amikor a kereseti lehetőségek a legminimálisabbak, s a távolfekvő erdőgazdaságoknál gondot okoz az értékesítés oly módja, hogy a vételár a termelési és szállítási költségeket megfelelően fedezze? Bizonyára nem.

Az Országos Erdészeti Egyesület érezvén a helyzet súlyos voltát, a maga részéről is teljes mértékben csatlakozott a Magyar Erdőgazdák Országos Szövetsége által ebben az irányban megindított akcióhoz, s a szövetséggel, valamint a Magyar Fatermelők, Fakereskedők és Faiparosok Országos Egyesületével egyetértve, beadvánnyal fordult a pénz-, kereskedelmi- és földművelésügyi miniszter urakhoz, ilyen közvetlen hitelnek folyósítása iránt.

Nem tudjuk ugyan ma még, hogy a hivatalos körök milyen álláspontot fognak ebben a tekintetben elfoglalni, de erősen reméljük, hogy a magas kormány megértéssel lesz az erdőgazdaság és fatermelés nehéz helyzetével szemben, s módját fogja ejteni annak, hogy a termeléshez szükséges

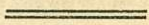
költségek közvetlen jegyintézeti hitel útján megszerezhetők legyenek.

Nem hisszük, hogy ma, amikor faanyagszükségletünk több mint felét idegen, megszállott területekről kell beszerezni, maga a kormányzat ne törekednék arra, hogy legalább a szükségleteinknek számottévó része a belföldi termelés útján nyerjen kielégítést.

Különös fontosságot kell a kérdésnek tulajdonitanunk ma a télen át munka nélkül álló mezőgazdasági munkásság ellátása szempontjából is, mert hiszen az erdőgazdasági termelés igen sokezer családnak van hivatva télen át kenyeret adni.

De az ipari munkásság munkával való ellátása szempontjából is lényeges, hogy a fafeldolgozóvállalatok ne nélkülözzék az üzemük folytatásához szükséges nyersanyagot.

Bizton reméljük, hogy a kormányzat nem fog ezek elől a súlyos indokok elől elzárkózni, s lapunk legközelebbi számában már kedvező eredményről értesíthetjük olvasóinkat.

Az államerdészeti alkalmazottak sérelmei.

Az államerdészeti tisztviselőket és altiszteket az utóbbi évek alatt a kinevezéseknél állandóan igen súlyos sérelmek érik. Szóvá kell tennünk ezeket a sérelmeket, mert következményeiben semmiesetre sem lehet kedvező az erdőgazdaság békés és eredményes fejlődésére az, ha a tisztviselői karnak s általában az alkalmazottaknak a lelkében elégedetlenség és elkeseredés ver gyökeret, ha energiájának legnagyobb részét örökösen jogos érdekeinek kiküzdésére és a megélhetés nehézségeinek leküzdésére kell fordítania, ahelyett, hogy erejét teljes egészében az erdőgazdaság fejlesztésének szolgálatába állíthatná. Ebből a nézőpontból az állami erdészeti alkalmazottak anyagi helyzete a legszorosabb összefüggésbe kerül erdőgazdaságunk fejlődésével. Azok a sérelmek,